

Софія Іванова

ДНІ ЛЬВОВА У КИЄВІ

З 19 по 22 вересня у Києві походили ДНІ ЛЬВОВА. Місце проведення акції – Мистецький Арсенал. Організатори вирішили якнайширше передати атмосферу і дух Львова. Режисер мистецької акції Василь Вовкун запевняв, що покаже Львів багатогранний: театральний, архітектурний, ретровий та сучасний, батярський і, звісно ж, музичний. Слова дотримав.

Потрапивши на подвір'я Арсеналу, всі опинялись начебто у справді центрі міста – настільки автентично засобами мистецької інсталяції були відтворена площа з її кам'яницями, скульптурами, ратушею. Не забракло і Італійського подвір'я, а також численних кав'ярень, у яких можна було смачно почистуватись кавою, чеколядою, тістечками, сирником, пляцками, андрутами або ж підкріпитись гарячою запашною гарбузовою зупою або посмакувати копитка....

Для киян Львів і справді асоціюється із запашними запахами кави та чеколяди, але ж не тільки... Львів і надалі тримає марку міста з великими історично складеними культурними традиціями. Тому одним із пунктів заходу був запланований виступ Академічного симфонічного оркестру Львівської філармонії, який має історію давно та цікаву. Адже історія оркестру у Львові налічує понад два століття і пов'язана з іменами

таких славних музикантів як, передусім, син Вольфганга Амадея Моцарта – Франц Ксавер Моцарт, а також Юзеф Ельснер, Кароль Ліпінський, Кароль Мікулі, Мечислав та Адам Солтиси. Натомість якщо говорити про філармонію, то свій відлік вона веде від сезону 1902–1903 рр. Спочатку концерти відбувались у приміщенні Театру Скарбка (сьогодні театр ім. М. Заньковецької), згодом філармонія «переїхала» на вул. Чайковського, 7 – у прекрасний сецесійний будинок, який був збудований для Музичного Товариства Галичини. Впродовж понад 100-літньої історії Львівської філармонії на її сцені виступали найвідоміші музиканти світу – С. Крушельницька, О. Мишуга, Р. Штраус, Г. Малер, Б. Барток, Ф. Бузоні, М. Льонг, П. Казальс, С. Ріхтер, Д. Ойстрах, Ю. Башмет, В. Третьяков та багато інших. Саме зі сцени Львівської філармонії розпочався шлях у світ великого мистецтва відомих українських музикантів – Олега Криштальського, Олега Криси, Олександра Слободяника, Юрія Лисиченка, Етелли Чуприк, Йозефа Ерміня, Оксани Рапіти. Визначні композитори на сцені філармонії презентували свої авторські концерти, традиційно у філармонії відбуваються прем'єри творів багатьох українських, передусім, львівських композиторів – Мирослава Скорика, Юрій Ланюка, Віктора Камінського, Олександра Козаренка. І надалі широко популяризується музика композиторів-класиків – Миколи Лисенка, Станіслава Людкевича, Василя Барвінського, Миколи Колесси.

Саме глибину цих традицій і продемонстрував оркестр своїми виступами у Києві. А їх було три. Три монографічні вечори. Відповідно – з музикою Станіслава Людкевича, Миколи Колесси та Мирослава Скорика. Перші два концерти за пультом стояв новопризначений головний диригент оркестру Ілля Ступель (Швеція). Істинний професіонал, він дуже органічно вчувся і продемонстрував велике розуміння та автентично передав характер музики раніше йому мало знаної. Перший вечір був присвячений

музиці видатного композитора, диригента, музикознавця, одного із найбільш вагомих музичних діячів Західної України початку ХХ ст. Станіслава Людкевича. Спершу прозвучала симфонічна поема «Подвиг» (властиво «Танець кістяків» або «Dance Macabre»), про що вже писав наш журнал). Заслужена артистка України Оксана Рапіта блискуче виконала знаменитий фортеп'яний концерт, твір, який опанувала ще у 1994 році і який є своєрідною візитівкою її багатого репертуару.

Наступного вечора звучала музика Миколи Колесси, композитора та диригента, патріарха західноукраїнської диригентської школи, постать якого є особливо значимою для історії оркестру. Бо саме він після Другої світової війни (разом із Ісаком Паїним) спричинився до відродження оркестру й очолив його. «Прелюдія» з «Української сюїти», а особливо Друга симфонія для тих, хто ніколи не чув його музики (а як це не дивно, серед слухачів знайшлися навіть ті, хто не знав імені такого композитора...) були величезним відкриттям, а навіть певною мірою потрясінням. Чути було навіть коментарі на зразок «так це ж український Бетховен!» Те, що кияни не знали композитора Колессу, можна розцінювати по-різному, але позитивний момент є і він полягає у тому, що це «знайомство» відбулось. І, судячи з реакції, воно буде продовжуватись. Натомість третій виступ оркестру (під батутуєю Заслуженого діяча мистецтв України Володимира Сивохіпа) був яскравим підтвердженням того, що

музика Мирослава Скорика є зною і популярною. Прозвучали і суто оркестрові – «Гуцульський триптих» і транскрипція Капрису Н. Паганіні № 21, а ще й Концерт № 3 для скрипки з оркестром і Карпатська рапсодія для скрипки та оркестру. Солістом на радість усім присутнім виступив соліст-концертмейстер оркестру, срібний призер Другого сезону шоу «Україна має талант» Олександр Божик. Публіка з захопленням вітала і виконавців, і присутнього на концерті самого автора – Мирослава Скорика. Всі чекали на «біс» і тим «бісом» була улюблена й очікувана «Мелодія».

Свято відбулось. Відбулось наперекір негоді. Адже впродовж усіх цих днів у Києві поливав дощ (погода була також львівською...) Через цю неgodу концерти не змогли відбуватись на відкритій сцені, та завдяки розумінню дирекції Мистецького Арсеналу їх перенесли у виставковий зал. Стародавні ікони, а особливо неймовірні скульптури Пінзеля надихали і виконавців, і слухачів. Відчувалось, що ці концерти були потрібні обом сторонам. Такі обміни варто і треба продовжувати. Хочеться вірити, що саме так і буде.

